Серед поширених художніх стилів муралів можна виокремити реалізм, геометричну стилізацію, сюрреалізм, а також елементи міфологічних та казкових мотивів. Особливі риси муралів свідчать про високий рівень європейської мистецької та громадської культури, відкритість до самовираження, вільний творчий пошук і прагнення до візуальних колаборацій. Вони також відображають готовність суспільства сприймати таке мистецтво та підтримувати його розвиток.

Список використаних джерел

1. Гаврилюк Б. Вплив творчості Блека Ле Рата та Бенксі на мурал-арт у Львові. Шаблонне графіті. / Б. Гаврилов // Вісник Львівської національної академії мистецтв. 2019. № 40. 94 с.
2. Мезенцев, К., Олійник, Н., Мезенцева, Н. Урбаністична Україна: в епіцентрі просторових змін. Фенікс. 2017. 346 с.
3. Станіславська, К. І. Тенденції розвитку художнього графіті у Європі XX–XXI століття. Культура і сучасність: альманах, 2, 2010, 190 с.
4. Шило О. В. Монументальне мистецтво і стріт-арт в сучасному міському просторі / О. В. Шило, О. Д. Івашко // Науковий вісник будівництва. 2016. Вип. № 2. 78 с.

УДК 316.77:004.946
ORCID 0000-0001-8459-3496

СОЦІАЛЬНА ВЗАЄМОДІЯ МЕДІАКУЛЬТУРИ ТА ВІРТУАЛЬНОЇ РЕАЛЬНІСТІ

Множинська Р.В., кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри сценічного мистецтва і культури
Філінова Д. А., здобувач вищої освіти
Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: медіакультура, віртуальна реальність, соціальна взаємодія, цифрові технології, комунікація, віртуальний простір, цифрове середовище, медіакомунікація, культурні практики, цифрове суспільство.

Стрімке занурення сучасного світу в цифрові технології пропонує нові форми соціальної взаємодії та споживання медіа. Одним із найпомітніших явищ цієї трансформації є розвиток медіакультури та впровадження віртуальної реальності (VR) у повсякденне життя. Медіакультура, як сукупність медіа, інформаційних платформ та соціальних мереж, формує нові культурні практики, які змінюють способи спілкування, розваг та сприйняття світу. Віртуальна реальність розширює ці межі і створює нові простори взаємодії, де фізична присутність більше не є обов'язковою умовою для соціального контакту. Ці нові технології не

лише змінюють способи комунікації та споживання інформації, але й відкривають нові виміри для розуміння соціальних структур і культурних норм: у VR-медіапросторах користувачі можуть взаємодіяти у штучно створених світах, створюючи віртуальні спільноти та нові культурні реалії [1, с. 7].

Одним із найважливіших аспектів сучасної медіакультури, є зміна медіаспоживання під впливом цифрових технологій.

Це пов'язано з тим, що спосіб отримання інформації за допомогою алгоритмів, а не зміст самого повідомлення, визначає наш погляд на світ [2, с. 52].

Соціальні медіа, як новий засіб масової інформації, глибоко змінили наше уявлення про себе, свій імідж і свою роль у суспільстві. Всі медіа трансформують людське сприйняття реальності, і соціальні медіа підтверджують цю теорію. Соціальні медіа створюють платформу для формування ідеалізованого образу нас самих, часто на основі культурних критеріїв, таких як краса, успіх і соціальне визнання.

Селфі-культура, яка стала важливою частиною сучасної медіа-культури, є прикладом того, як нові медіа змінюють сприйняття особистої ідентичності. Медіа не лише передають наші ідеї, але й створюють нові норми та моделі поведінки. У соціальних мережах особистість публікується, коментується і «лайкається» завдяки чому вони стають товаром, що підлягає ретельному контролю та оптимізації. Це нове «розширення» людського «я» створює нові культурні стандарти взаємодії, де цифрові образи стають важливішими за реальні. В результаті, медіакультура в цифрову епоху постає як багатогранне явище, що поєднує в собі традиційні та нові медіа. Вона трансформує не лише спосіб споживання інформації, а й наше сприйняття себе та суспільства. Це підтверджує думку про те, що медіа є не просто передавачами інформації, а трансформують наше мислення, поведінку і культуру [3, с. 16].

Віртуальні тури по музеях, історичних місцях і архітектурних пам'ятках дозволяють людям з різних куточків світу доторкнутися до культурних надбань. Віртуальна реальність дозволяє відтворювати минулі епохи та події, забезпечуючи користувачам глибоке занурення в історичний контекст. Це важливо для освітніх програм, де студенти можуть наочно побачити події або культури, що існували століття тому. Завдяки VR музеї можуть пропонувати віртуальні екскурсії для людей з обмеженими можливостями або тих, хто не може подорожувати. Це розширює доступ до культурної спадщини, роблячи її глобальною і доступною для кожного.

Етично важливо враховувати ризики, пов'язані з впливом віртуальної реальності на психіку. Однією з основних проблем є питання надмірної довіри до VR-технологій. Люди часто не усвідомлюють потенційні небезпеки, такі як хакерські атаки або психологічний вплив контенту, що може викликати тривожні або травматичні реакції. Особливо це стосується

молоді та вразливих груп населення, для яких реалістичність віртуальних світів може викликати значний психологічний стрес [4, с. 5].

Ще одним етичним викликом є питання приватності та безпеки. У віртуальних спільнотах часто виникають проблеми з недобросовісною взаємодією між користувачами, вторгненням в особисті дані або навіть маніпуляцією свідомістю користувачів за допомогою технологій. Важливо розробляти етичні стандарти та регулювати використання VR-технологій, щоб уникнути можливих зловживань та забезпечити захист особистої інформації.

Отже, хоча віртуальна реальність відкриває нові горизонти для розвитку суспільства, необхідно уважно ставитися до її психологічних та етичних наслідків, аби забезпечити безпечне і гармонійне використання технологій у майбутньому.

Список використаних джерел

1.McLuhan Marshall. Understanding Media: The Extensions of Man, 2022, 410 p.
2. Francisco Lara, Jan Deckers.Ethics of Artificial Intelligence: Ethics of Virtual Reality. 2023, 201p.
3. Bill Cunneen. Problems With Virtual Reality Training They Don’t Want You To Know 2021, 55 p.
4. Heim, M. *Virtual Realism.* Oxford University Press.1998, No. 4. 17 p.

УДК : 159.9:316:
ORCID https://orcid.org/0000-0002-3121-658X

ЕТНОПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ В ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Проданюк Ф.М., кандидат історичних наук, доцент,
професор кафедри психології та педагогіки
Український гуманітарний інститут

Ключові слова: етнопсихологія, полікультурне середовище, глобалізація, євроінтеграція, Україна, демократичний світогляд, особливості.

Актуальність теми наукової роботи зумовлена рядом факторів: російською війною розпочатою проти України у 2014 р. і особливо її